

kauční hypotéky již pohledávka vznikla, po případě aby prokázala, že zadnější věřitelé jsou s tím srozuměni, aby jim uložený peněz byl vydán (sb. n. s. 7869, 10.773).

Čís. 14162.

Není zmatečností podle § 477 čis. 6 c. ř. s., rozhodlo-li o návrhu na složení k soudu podle § 1425 obč. zák. procesní oddělení soudu, nikoliv oddělení nesporné.

(Rozh. ze dne 14. února 1935, R I 10/35.)

Prv ý (p r o c e s n í) s o u d přijal za sporu od žalovaného vkladní knížku, již žalovaný složil podle § 1425 obč. zák. k soudu. R e k u r s n í s o u d zrušil usnesení prvního soudu o tom pro zmatečnost, a odmítl návrh žalovaného, by složení knížky vkladní pro žalobce bylo vzato na vědomí. D ů v o d y: Jde o složení zažalovaného dluhu k soudu po rozumu ustanovení § 1425 obč. zák. Složení dluhu k soudu podle právě jmenovaného předpisu je věc řízení nesporného, o které procesní soud rozhodovati nesmí a učinil-li tak přece, dopouští se tím zmatku podle § 477 čis. 6 c. ř. s. Poněvadž pak rozhodl o návrhu podle § 1425 obč. zák. soud procesní, bylo napadené usnesení pro zmatek § 477 č. 6 c. ř. s. z moci úřadu zrušeno a dotýčný návrh odmítnut.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení rekursního soudu, jemuž uložil, by o rekursu žalobcově znovu rozhodl.

D ů v o d y :

Složení dluhu k soudu podle § 1425 obč. zák. je věc řízení nesporného. Avšak okolnost, že o příslušném návrhu rozhodlo procesní oddělení soudu první stolice místo oddělení nesporného, by mohla býti závadná jen s hlediska rozvržení práce (§ 28 j. ř.). Tím však nebyla založena zmatečnost podle § 477 čis. 6 c. ř. s. Nelze tvrditi, že soud první stolice rozhodl o tomto návrhu v řízení sporném, jak to předpokládá § 477 čis. 6 c. ř. s., neboť nějaké řízení nebylo vůbec o něm zahájeno, nýbrž soud první stolice se omezil na usnesení, že se vklad přijímá k soudu. Nejsou tu proto předpoklady zmatečnosti podle čis. 6 § 477 c. ř. s.

Čís. 14163.

Jest rozeznávati věcnou nepřislušnost od nedovoleného hromadění nároků v téže žalobě (§ 55 j. n., § 227 c. ř. s.).

Bylo-li v žalobě podané u okresního soudu nepřipustně hromaděno několik nároků v celkové výši přes 5.000 Kč, jde o formální vadu, která jest napravena tím, že žalobce obmezí nárok celkem na 5.000 Kč, vzdav se přebytku.

(Rozh. ze dne 14. února 1935, R I 96/35.)

P r v ý s o u d (okresní soud) vyhověl námitce věcné nepřislušnosti a žalobu odmítl maje za to, že k projednání rozepře je příslušný krajský soud civilní v P. **R e k u r s n í s o u d** na rekurs žalobců usnesení prvního soudu změnil, námitku věcné nepřislušnosti soudu prvního zamítl a prvnímu soudu uložil jednání ve věci samé. **D ů v o d y:** Prvý soud odmítl žalobu s odůvodněním, že podle § 227 c. ř. s. je přípustna kumulace několika nároků v jediné žalobě pouze za podmínky, když procesní soud je příslušný pro každý jednotlivý z kumulovaných nároků zvlášť a ovšem i pro všechny v žalobě kumulované nároky dohromady, beze zřetele k tomu, je-li mezi nároky kumulovanými právní nebo skutková souvislost. Ale že by procesní soud musel býti příslušný i pro všechny v žalobě kumulované nároky dohromady, t. j. že by součet nároků nesměl přesahovati Kč 5.000.—, není v § 227 c. ř. s. odůvodněno. Žalobce dále žalobu obmezil na Kč 5.000.— vzdav se nároku ohledně částky převyšující obnos Kč 5.000.—. Prvý soud nevzal zřetele na toto obmezení zaujav stanovisko, že předmětem jednání jest jen otázka, zda soud žalobcem dovolaný byl v době podání žaloby příslušný. Než ani s tímto názorem prvního soudu nelze souhlasiti. Nejvyšší soud v rozhodnutí čís. 9767 a 12495 vyslovil zásadu, že, vzdal-li se žalobce nároku na částku převyšující částku Kč 5.000, stal se dovolaný okresní soud příslušným k projednání a posouzení rozepře. Rekursní soud k zjednodušení věci poukazuje na důvody tohoto usnesení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Podle obsahu žaloby domáhá se žalobce z důvodu právního zastupování žalovaných zaplacení dvou pohledávek a to 4.143 Kč 55 h a 1.797 Kč 40 h. Žalovaní vnesli při prvním roku námitku místní a věcné nepřislušnosti soudu a uvedli k odůvodnění námitky věcné nepřislušnosti, že zažalovaná pohledávka převyšující v celku 5.000 Kč jest z jednoho a téhož důvodu a z jednoho a téhož právního poměru, že příslušným by tedy byl krajský soud, a že žalobce nemůže hromaditi podle § 55 j. n. a § 227 c. ř. s. v jedné žalobě u okresního soudu podané více nároků, které by celkem přesahovaly 5.000 Kč. Na námitku tu odpověděl žalobce v přípravném spise, že žalované straně byly zaslány dva svrchu zmíněné účty a to v různých od sebe se lišících záležitostech; mimo to předložil žalobce za sporu 3 různé plné moci podepsané podle jeho tvrzení oběma žalovanými. Námitku nepřislušnosti soudu jest podle zásad vyslovených v §§ 29 a 41 odst. 2 j. n. rozhodnout jediné na základě údajů žalobcových, a to nikoli jen těch, jež jsou v žalobě, nýbrž i těch, jež k vyvrácení námitky nepřislušnosti soudu byly předneseny v ústním jednání (srov. rozh. čís. 5751 a čís. 8217 sb. n. s.). Podle údajů žalobcových jde tu tedy o dvě samostatné pohledávky, z nichž žádná nepřevyšuje mez v § 49 č. 1 j. n. stanovenou, a z nichž pro každou byl tedy dovolaný okresní soud *ratione valoris* příslušný. Neběží tu tedy vůbec o otázku věcné příslušnosti soudu, nýbrž o otázku nedovoleného hromadění žalobních nároků podle § 227 c. ř. s. u soudu jinak pro každý

z nich příslušného. Otázku tu nadhodil také první soud v odůvodnění svého usnesení, a správně se zmiňoval o nedovolené kumulaci obou žalobních nároků v jedné žalobě podle § 227 c. ř. s. (v příčině té nelze souhlasit s názorem rekursního soudu, že prý součet nároků nerozhoduje), ale v dalším odůvodnění svého usnesení otázku tu první soud opustil a řešil jen námitku věcné nepříslušnosti soudu. O věcnou nepříslušnost však tu nejde, jak bylo již vyloženo, nýbrž jen o nedovolené hromadění nároků v téže žalobě podle § 227 c. ř. s. To však jest vadou formální, o jejíž odstranění má soud pečovati podle §§ 84 a 85 c. ř. s. z moci úřadu, a za tím účelem vyzvatí žalobce, aby sám určil, které z několika nároků chce shrnouti v mezích § 227 c. ř. s. v téže žalobě již podané, a které z nich chce uplatnit ve zvláštní žalobě, jak dovodil nejvyšší soud zevrubně zejména v rozhodnutí čís. 8955 sb. n. s., k němuž se ke zkrácení důvodů odkazuje. V tomto případě první soud tak neučinil, ale to nijak nevádí dalšímu projednávání na základě téže žaloby, protože žalobce nepřipustné hromadění dvou nároků převyšujících sumu 5.000 Kč sám napravit tím, že obmezil jednotlivě nároky žalobní na celkovou sumu 5.000 Kč, vzdav se při roku konaném dne 7. listopadu 1933 žalobního nároku, pokud tuto sumu převyšoval.

Čís. 14164.

Podstata důvodu zmatečnosti podle § 477 čís. 9 c. ř. s.

Je-li rozsudkový nález sám sebou v rozporu, jest pro zmatečnost zrušiti rozsudek celý a nelze uvažovati, pokud je rozsudkový výrok podle ostatního obsahu spisů správný a pokud nikoli, a podle toho zrušení obmezovati. Šlo-li o rozsudek pro zmeškání, jest naříditi jen vynešení nového rozsudku, nikoli další jednání ve věci.

(Rozh. ze dne 14. února 1935, R I 105/35.)

Rozsudkem pro zmeškání uznal první soud podle žalobního návrhu, že žalovaný František B. pokládá se za nemanželského otce nezl. Marie L-ové a že jest povinen zaplatiti matce dítěte Alžbětě K-ové 1.350 Kč a nezl. Františku K-ovi měsíčně výživné. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalovaného, pokud odporovalo výtkou zmatečnosti podle § 477 čís. 9 c. ř. s. výroku o otcovství a zaplacení 1.350 Kč matce dítěte Alžbětě K-ové, vyhověl však jeho odvolání do výroku o placení výživného nezl. Františku K-ovi, v této části zrušil rozsudek prvního soudu pro zmatečnost podle § 477 čís. 9 c. ř. s. a uložil mu nové jednání a rozhodnutí z těchto důvodů: Jde o žalobu 1. nezletilého dítěte Marie L-ové, 2. matky dítěte Alžběty K-ové a sice ad 1. o zjištění otcovství a placení výživného, ad 2. o zaplacení útrat porodu, šestinedělí a výživy dítěte v úhrnné částce 1.350 Kč. K odůvodnění těchto žalobních nároků jest v žalobě tvrzeno, že Alžběta K-ová porodila nezl. Marii L-ovou, že žalovaný souložil s nemanželskou matkou v kritické době § 163 obč. zák., jest zaměstnán jako krejčí v státních dílnách, že žalobkyně Alžběta K-ová zaplatila za žalovaného útraty porodu, na vlastní výživu v šesti-